

Rejtő Jenő

A Sárga Garnizon

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

A Sárga Garnizon

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2022

ISBN: 978-963-453-864-6

Tartalomjegyzék

Első fejezet	4
Második fejezet	8
Harmadik fejezet	16
Negyedik fejezet	22
Ötödik fejezet	40

Harmadik fejezet

Az államtitkár leveti inkognitóját. A „Sanghaji Teknő” veszte.

Ki volt ez a komolytalan Jimmy Fool? Teljes nevén Lord Austin Brannisfordnak hívják, Anglia egyik leggazdagabb és legrégebb nemesi családjának utolsó férfitagja lehetett volna, ha akarja. Lord Austin Brannisford tízéves korában még szegény kisdíák volt, egyszerű skót szülők gyermeke, és Jimmy Wichleynek nevezték. Váratlanul történt minden, ahogy mesékben szokott előfordulni: Lord Charles Brannisford öreg napjaira, miután gyermeke nem volt, és azt akarta, hogy az ősi név és vagyon továbbra is fennmaradjon, külön királyi kegygel örökbe fogadta egy távoli rokonának fiát. Így lett Jimmyből Lord Austin Brannisford. Az alapjában véve rideg lord nem mutatott különösebb szeretetet a fiú iránt. Lordhoz illő módon neveltette, sőt bolondos passziói ellen sem volt kifogása.

Lord Austin Brannisford közkedvelt aranyifjú volt, színházi bennfentes, szenvedélyesen táncolt, félőrülten vezetett autót, bokszt, evezett, vívott, kártyázott – huszonkét éves koráig. Ekkor váratlanul és érthetetlenül elhidegült a viszony közte és nevelőapja között. Az öreg lord erkölcsi prédikációkat tartott, költekezőnek találta Austin életmódját, lépten-nyomon veszekedéseket provokált, és végül szemébe vágta a fiúnak, hogy senki és semmi, csak léha ingyenélő az ő kegyelméből. Austin kissé sápadtan bár, de mosolygott, és így búcsúzott el örökre a nevelőatyjától:

– Ezennel visszaadom önnek, sir, a kegyesen adományozott Lord Austin Brannisford nevet. Soha többé az életben nem használok, soha többé senkinek nem említem, hogy valamiféle közöm van ehhez a névhez, még azt is letagadom, hogy valaha hallottam a Lord Brannisford nevet. Erre becsületszavamat adom. Sőt meg is esküszöm rá. Isten engem úgy segítjen. Ezek után köszönöm, hogy jó volt hozzám. Good night.

Köszönt és ment. A Temze partján csatangolt.

...Elhatározta, hogy nem megy haza az elszegényedett nemesi birtokra. Elhagyatott kültelki vidéken járt. Az egyik híd pillérjénél sovány, sápadt embert pillantott meg, aki a falmélyedésbe húzódva aludt. Valószínűleg bujkál, és közben itt éhesen, elcsigázva, fáradtan ezen a rejtekhelyen elnyomta az álom.

Lord Austin Brannisford kiürítette a zsebeit. Óráját, pénztárcáját, minden értéktárgyat betette a felöltőjébe, azután a felöltőjét szépen óvatosan ráterítette az alvóra, és továbbment.

Alig érezhető nedvesség szállongott ritkásan a ködös éjszakában. Felhajtotta a zakója gallérját, zsebre vágta a kezét, és füttyörészve, apró tánclépésekkel futott végig a folyópart nedves kövein. Se pénze, se igazolványa, se neve, se múltja, se jelene, semmije sem volt, csak a fiatalsága és az a bolondos jókedve, amellyel így eltáncolt londoni külvárosokon át a párizsi bohémtanyákig. Azután volt Deauville-ban pincér, Lyonban bárzongorista, Marseille-ben rakodómunkás, és végül a légiót is megpróbálta, de hiába: jókedvének, fiatalságának semmi sem ártott meg. És a párizsi Caucasienne-ben sem énekelte vidámabban és nagyobb meggyőződéssel, hogy: *„Szemed sötét, akár az éj... gyere, ne félj...”*, mint itt éjfél után a halvány-sárgán ragyogó, végtelenbe nyúló homokhullámok között, a holdfényes Szaharában, ahol jelenleg Lambert, a diák, és Manfred, a világ

legtoprongyosabb államtitkára között ügetett. Csengő, lágy tenorja messzire elhangzott az éjszakában, és muzikális hiénák felelgettek rá a távolból.

– Maga mikor szökött meg a légióból? – kérdezte Lambert a kövér vezetőt.

– Én nem szöktem meg. Sohasem voltam légionista. Kell egy ember, aki nyugodtan közlekedhet a sivatagban, hogy beszerezzen egyet-mást a Sárga Garnizon számára.

– Szóval ön a vezetője annak a bizonyos Sárga Garnizonnak?

– Mondtam, hogy én csak az államtitkár vagyok. Művelt embernek tudnia kell, hogy egy rendes államban az államtitkár a Parancsnok helyettese. Nehogy azt higgye, hogy valami csürhével van dolga. Nekünk saját törvényeink vannak, minisztereink és államtitkáraink, továbbá egészségügyi főtanácsosunk, sőt még egy árvaszéki ülnökünk is van.

– Ne mondja! Maguk választották?

– Majd a fejünkre estünk. Lisszabon választotta. Hozzánk már a légióból jött, ahová rovincsoláskor állt be.

– Mondja, kedves Abellard – szólalt meg Jimmy –, alapjában véve hová vezet maga minket?

– Újabban már ilyen csekélységek is érdeklik? Kis sétamászkálás az egész. Nyolc nap sivatagi út, és sajnos, csak egy oázis van útközben. Akkor azután elértük a világ végét. Ez a mi szerencsénk. Vagy azt hiszik, hogy a francia hadvezetőség nem tud a mi létezésünkről? Tudják azok még azt is, ha a Nigerben egy új krokodilus bújik ki a tojásból. De ahhoz, hogy elfogjanak bennünket, egy egész kis expedíciós hadsereget kellene kiküldeni. Kiszámították bizonyára, hogy annyi pénzt nem ér meg néhány száz csirkefogó.

A hold lebukott, és a teljes sötétben csak a por tompa halvány színe sugárzott. A hőmérséklet nulla fok alá süllyedt. Pokrócba burkolóztak.

– Miután velem jönnek és elhagytuk a civilizáció utolsó oázisát, levethetem az inkognitómat – mondta a vezetőjük komoran, és a hangból ítélve bizonyosra vehették, hogy a sok afrikai legenda főszereplőinek valamelyikével van dolguk: egy halottnak hitt Szalvátor főherceggel vagy a szerencsétlenül járt cári család valamelyik tagjával. Alias Manfred megrántotta a tevéjét, megállt, és nagyon halk, drámai hangon így szólt: – Tudják meg, uraim, hogy én Ragyás Bill vagyok, a Sanghaji Teknő egykori kormányosa!

– Hihetetlen... – suttogta Jimmy, szemmel láthatólag megrendülten –, erre nem gondoltam... Ön... személyesen a Ragyás Bill? És csakugyan a Hongkongi Hordó raktárnoka?

– Uram, ne vegye tréfára az ügyet! Engem Kenya államban minden rendőr ismer. És Kínában halálra ítélték. Én azért eszem itt az emigráció keserű kenyerét, mert én a Sanghaji Teknőt a kapitány tudta és beleegyezése nélkül kétezer tonna Európából importált férfiruhával együtt eladtam. És a Sanghaji Teknőt az első mentőcsónaktól az utolsó zakóig elittam! Ítéljenek rólam, uraim! Ez volt a tragédiám!

– Hát akkor tudja meg rólunk is, hogy kik vagyunk. Ez itt a barátom, Lambert, egy diák, én pedig Jimmy Fool vagyok, más néven a Bolond Skót.

– Nagyon örvendek, uraim. Csak arra kérem önöket, hogy amit most hallottak, az maradjon közöttünk, legyen az éjszakai sivatag titka.

Hosszú, fárasztó út következett. Délkelet felé tértek el, a Szahara olyan részére, amely jóformán teljesen kívül esik minden

útvonalból, sem kutak, sem oázisok, napokon át csak por, forróság, egyhangú ügetés, és takarékoskodni kell minden csepp vízzel.

Harmadik napon Lambertben a végkimerülés jelei mutatkoztak.

– Tartsd magad, taknyos! – kiáltott rá Jimmy Fool. – Vegyünk egy angolleckét. – és angolra fordította a szót: – Miért sétál a lordmayor délelőtt vadászruhában?

– Mert délelőtt... a lordmayor... vadászott...

– It's bad... Nem jó... Nem délelőtt a lordmayor, hanem a lordmayor délelőtt. Helytelen szórend. Leülhet, Mr. Lambert.

Mr. Lambert ehelyett lefeküdt. Úgy kellett felemelni. Megitatták, és lemosták az arcát. Nagy nehezen magához tért.

– Reggelre elérjük az oázist – biztatta őket a kapitány. – Ha addig ez a fiatalember nem hal bele a nyelvleckébe, akkor jól kipihenjük magunkat.

Lambert éjfél felé félrebeszért. Azután egy nyomorúságos kis oázisba értek. Itt már nem volt csendőrség, idáig nem nyúlt a gyarmati közigazgatás keze. Néhány rongyos arab éldegélt nagy nyomorúságban kecskéivel, rühes kutyáival és néhány tevével az elszórt pálmafák között.

Lemosták magukat, ettek, ittak, és lefektették Lambertet. Végét járta a fiú. A szeme fátyolos volt, és olykor véres hab jött a szája szélére. Tehetetlenül ültek a gyékénye mellett. A legyek sűrű csapata ellen nem volt védekezés. Jóformán megtöltötték a szobát, dongtak, zsongtak, falakon, arcon, ételen; valóságos nyájak mászkáltak mindenfelé, és a levegőtlen forróságban, mint vastag, láthatatlan oszlop állt az arab nyomorúság sűrű bűze.

– A szüleimet – és a zubbonyára mutatott, mintegy jelezve, hogy ott van a címük a zsebében – értesítsd... – és tréfásan hozzátette: – Do inform my parents...

Egy kérődző bődült el kint, és az ablak előtti pálmán két majom kíváncsi feje vicsorított rájuk, kibukkanva a zöld koronák közül. A diák mellkasa hirtelen felpúposodott és lassan visszaereszkedett. Sűrű vérömlés buggyant ki a száján. Egy ér nyílhatott meg a tüdejében... Koponyája hátrasüppedt, arca olajsárga lett. Ragyás a száját harapdálta, Jimmy megfogta a barátja kezét. Érezte, ahogy a nyirkos ujjak fokozatosan hűlnek.

Lambert felnyitotta a szemét, és a haldoklók bibliai mosolyával nézett a barátjára.

– Így jó... Nagyon sok volt. Most meg fogok halni – és szinte hangtalanul, lehelve tette hozzá, miközben csúfondáros mosolyra töredezett a szája széle: – I shall die. That's right. I... shall...

Vége volt.

Jimmy csak ült ott a vidám, jókedvű embereknek azzal a megrendült elszörnyedésével, amellyel a váratlanul eléjük toppant haláltól döbbennek meg. Csak ült, és suttogó hangon ezt ismételte, az ujjait tördelve: – It is bad. – és megrázta a halottat – it is bad... My young friend...